

הַעֲנֵי וְהַעֲשִׂיר בְּבַיִת הַכְּנָסֶת

סִיפּוּר עַל אֲמוּנָה, תְּפִילָּה וְלֵב טָהוֹר

בַּעֲרָה יְהוּדִית קִטְנָה, מְקוֹם בוֹ יֻלְּדִים מְשֻׁחָקִים וְלוֹמְדִים תּוֹרָה, עֹמֵד בֵּית כְּנָסֶת מְפָאָר וְיָפָה.
בְּכָל שַׁבָּת, מִהָרֹו כָּלָם לְהִתְפַּלֵּל וּלְהוֹדוֹת לַה' מִכָּל הַלֵּב.

רַבִּי אֲשֶׁר הָיָה הָאִישׁ הָעָנִי
בְּעִירָה.

הָיוּ לוֹ בְּגָדִים יְקָרִים, כֶּסֶף רַב,
וְהוּא תָמִיד יָשָׁב בַּמָּקוֹם הַכִּי
מְכֻבָּד בְּבֵית הַכְּנֶסֶת. אֲשֶׁר
הָאָמִין שֶׁהַתְּפִלָּה שְׁלוֹ הִיא
הַכִּי חֲשׂוּבָה.

בְּאוֹתָהּ עֵינֶיהָ חֵי גַם רַבִּי
חַיִּים, אִישׁ עָנִי וּפְּשׁוּט עִם
לֵב שֶׁל זָהָב.

לֹא הָיָה לוֹ כֶּסֶף, בְּגָדָיו הָיוּ
פְּשׁוּטִים, אֲבָל כָּל מָה
שֶׁהָיָה לוֹ – הוּא שְׂמֵחַ בּוֹ.
חַיִּים בְּטֶח בֵּה' בְּאַמוּנָה
שְׁלֵמָה וְתִמְיָמָה.

באחד הימים, הגיע ימים טובים וקדושים.
בית הכנסת היה מלא מפה אל פה.

כלם רצו שתפלתם תגיע עד לכסא הכבוד.
אבל מי יעלה למעלה?

תְּפִילָּה
כְּלוּאַה

רַבִּי אֲשֶׁר הֶעֱשִׂיר נַעֲמַד
בַּמִּזְרָח, סָמוּךְ לְאֲרוֹן.

הוּא הֵרִים אֶת קוֹלוֹ בְּשִׁירָה
חֲזָקָה וְסִלֵּס בְּקוֹלוֹ כִּדִּי
שְׂכָלָם יִשְׁמְעוּ. בְּלִבּוֹ הוּא
חָטַב: 'אֲנִי אִישׁ מְכַבֵּד, מִן
הַסֵּתֶם ה' יִקְשִׁיב רַק לִי'.

בַּקָּצָה הַשְּׁנִי, לֵיד הַדָּלָת,
עָמַד רַבִּי חַיִּים.

הוּא הֶרְפִּין אֶת רֹאשׁוֹ בַּעֲנָוָה.
קוֹלוֹ הָיָה חֲלָשׁ וְשָׁקֵט, אֲבָל
לְבוֹ בָּעֵר מֵאַהֲבַת ה'. הוּא
יָדַע שֶׁאֵין לוֹ כָּלוּם בָּעוֹלָם
מִלְּבַד אָבָא שְׁבַשְׁמִים.

תַּפִּלָּה זָכָה

הַשָּׁמַיִם רְאוּ אֶת הַגְּאוּלָּה שֶׁבָּלֵב הָעֶנְשִׁיר.
תִּפְּלָה שְׁבָאָה עִם גְּאוּלָּה, קְנֶשֶׁה לָּהּ לְהַכְנִיס בְּשַׁעְרֵי שָׁמַיִם.
הָיָה נִדְמָה שֶׁשַּׁעְרֵי הַתִּפְּלָה חֲסוּמִים. מִנְּשֵׁהוּ הָיָה חֲסוּר...

רַבִּי חַיִּים עֲצַם אֶת עֵינָיו
בְּחִזְקָה, עַד שֶׁדִּמְעָה אַחַת
זָכָה נִשְׁרָה מֵעֵינוֹ.

"רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם", תֵּאָר
בְּלִבּוֹ, "אֲנִי אָדָם פָּשׁוּט,
אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ כָּל כָּךְ.
אֲנִי קֹבֵל תְּפִלָּתִי!"

וְהִנֵּה... הַדְמָעָה וְהַלֵּב הַטָּהוֹר בִּקְעוּ אֶת כָּל הַמַּחֲסוּמִים!
יִנּוּה אֶת כָּל הַשָּׁמַיִם.

כְּשֶׁהַתְּפִלָּה כְּנֵה וּבָאָה מִתּוֹךְ תְּמִימוֹת וְאַמוּנָה עֲמוּקָה בִּה',
הִיא עֹפָה יָשָׁר לְמַעְלָה וּפּוֹתַחַת אֶת כָּל שְׁעָרֵי הַשָּׁמַיִם.

רַב הָעֵירָה הַצַּדִּיק עָמַד גַּם הוּא וְהַתְּפִלָּה.
בְּרוּחַ קֹדֶשׁ, הִרְגִּישׁ הָרַב בְּאוֹר הַגָּדוֹל וְהַבֵּין שְׁתַּפְּלָה שֶׁל עָנִי זֶה
כַּח עֲצוּם. הוּא הִסְתוּבֵב אֶל הַקֶּהֱל הַמִּפְתָּע.

הָרַב פָּנָה אֶל הָעָשִׂיר וְהָעֲנִי גַם יַחַד:
"אֲחֵי הַיִּקְרִים", אָמַר, "לֹא הַקּוֹל הַחֲזָק פּוֹתֵחַ דְּלִתּוֹת
מִלְמַעְלָה, אֲלָא הַלֵּב הַטָּהוֹר! תְּפַלְּתוּ שֶׁל רַבֵּי חַיִּים
קֹרְעָה הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם עֲבוֹר כָּלָנוּ."

רַבִּי אֲשֶׁר הֶעֱשִׂיר הֵבִין אֶת טְעוּתוֹ. הוּא נִגַּשׁ לְרַבִּי חַיִּים
וְחִיֵּבֵק אוֹתוֹ בְּחֶם בְּדַמָּעוֹת. "לִמְדָה אוֹתִי שְׁעוֹר בַּעֲנוּהָ, אָחִי", אָמַר לוֹ.
וַיֵּאָז הִתְפַּלֵּלוּ שְׁנֵיהֶם יַחַד, כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד.

"רַחֲמָנָא לְבָא בָּעִי" – קִבְּעוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנוּם לְבִרְכָּה.

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֵינוֹ בּוֹדֵק אֶת הָעֶשֶׂר אוֹ הַבְּגָדִים שֶׁלָּנוּ.

הוּא מְסַתֵּפֵל יָשָׁר לְתוֹךְ הַלֵּב שֶׁלָּנוּ!

אִם יֵשׁ שָׁם אֲמוּנָה, אֶהְבָּה וּתְמִימוּת, הוּא אוֹהֵב וּמְקַבֵּל אוֹתָנוּ מִיָּד.

חושבים יחד:

1. מָה עֶזֶר לַתְּפִלָּה שֶׁל
הָעָנִי לַעֲלוֹת לַשָּׁמַיִם מֵהָר
יוֹתֵר מִתְּפִלַּת הָעֶשִׂיר?
2. אֵיךְ גַּם אֲנַחְנוּ יְכוּלִים
לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵית הַסֵּפֶר
”מֵתוֹךְ הַלֵּב”?
3. אֵיזוֹ מִדָּה לְמַדְנוּ מֵהָעֶשִׂיר
בַּסּוֹף שֶׁל הַסִּיפּוֹר?

